

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Ivstitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam
Ingolstadii, 1627

V. Quænam sit totius fidei resolutio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

DVBIVM V.

Quanam sit totius fidei resolutio.

S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 1. & 10.

166 **P**ostquam hactenus ea, quæ ad obiectum fidei, tam formale, quam materiale; eiusque propositionem & notificationem, tum priuatam, tum publicam; quæque adeo etiam ad normam, & iudicem controversiarum fidei pertinent, explicauimus; sequitur, vt de totius fidei resolutione in suas causas & principia, è quibus potissimum est ipsius obiectum, agamus.

167 **V**bi supponimus primo, resolutionem fidei ex suo genere, non habere se, vt resolutionem conclusionis in sua principia complexa; sed vt resolutionem simplicem actus in suam causam; vti constat ex dictis quæst. 1. dub. 3. assert. 10. Fides enim non est habitus discursiuus; quidquid dixerint Durandus in 3. distinct. 24. Vasquez 1. part. tom. 1. disp. 4. & 5. & vt apparet Marsilius in 3. q. 14. & Michael Medina de fide lib. 5. c. 11. quorum nonnulli dicunt, primum quasi principium fidei, ex quo reliqua inferantur esse, Ecclesiam regi à Spiritu Sancto, seu habere infallibilem auctoritatem; alij vero, dictum à Deo esse verum, seu quod idem est, reuelationem diuinam esse, infallibilem: quorum sententiam generatim refutauimus loc. cit. in specie vero de ijs, qui fidem resoluti docuerunt in principia euidencia, agetur inferius in discussione primæ sententiæ. Vbi tamen non negamus, posse in ipsa applicatione obiecti credendi interuenire discursum; sed hoc est, quod dicimus, facta sufficiente applicatione obiecti, ipsam fidem immediatè & sine discursu assentiri veritati propositæ, tanquam reuelatæ à Deo, vt ibidem dictum.

168 **S**ecundo supponimus ex dictis eadem quæst. 1. & 2. cum in credente duo iudicia interueniant, quorum vnum est iudicium de credibilitate obiecti fidei, præuium fidei, spectansque ad ipsius fidei acceptationem, qua volumus credere; alterum est, ipse assensus fidei secundum se: idcirco resolutionem etiam vtriusque non eandem, sed diuersam esse, Aliud enim est quære, in quidnam vltimate ipse assensus fidei secundum se, seu ipsa eius certitudo resoluatur; aliud in quidnam resoluatur iudicium de credibilitate, adeoque ipsa voluntas credendi, seu acceptandi fidem, qua nempe animum applicauimus ad credendum.

169 **T**ertio supponendum, circa resolutionem etiam ipsius assensus fidei in suas causas, duplex causæ genus posse inquiri; primum est genus causæ efficientis, seu causa credendi ex parte potentia; altera est causa credendi ex parte obiecti, seu ratio credendi obiectiua. His positis, sequentes assertiones statuimus.

170 **A**SSERTIO I. Causa immediata & propria, ex parte potentia; siue causa efficiens, in quam vltimo resoluatur fidei assensus eiusque certitudo,

est lumen fidei, seu habituale seu actuale, quo illustratus & confortatus homo elicit actum supernaturalem fidei. In hunc sensum admittendum est, quod docent Scotus in 3. distinctione 23. quæstione vnic. & Bannes hic quæstione 1. articulo 1. dub. 4. alijque nonnulli recentiores, absolute asserentes, fidem resoluti in ipsum lumen supernaturale, quo homo diuinitus illustratur, & adiuuatur ad eliciendum actum fidei. Isti enim rectè assignant causam fidei actualis ex parte potentia; sed non ex parte obiecti: cum tamen in quouis alio assensu, præter rationem, & causam assentiendi ex parte intellectus, assignari debeat ratio formalis ex parte obiecti; de qua quidem etiam præcipue solet esse quæstio; imo quæ vnice fere inquiritur, cum de resolutione alicuius actus seu habitus agitur, vt rectè notauit Medina loc. cit. & dictum cit. q. 1. dub. 3. assert. 7.

171 **R**atio vero assertionis est manifesta: quia ipsum lumen fidei, tum habituale, tum etiam actuale, in diuina scilicet inspiratione & illuminatione positum, ex parte potentia præstat illam certitudinem propriam fidei, hoc ipso, quod in genere causæ efficientis seu physicae, seu moralis, de quo alibi actum, tanquam propria & immediata causa ad actum fidei concurrat.

172 **A**SSERTIO II. Causa verò ex parte obiecti seu ratio fidei obiectiua, in quam formaliter & vltimate resoluatur ipse assensus fidei, est prima veritas obscure reuelans, seu ipsamet reuelatio obscura primæ veritatis: in qua quidem primum locum obtinet ipsemet internus DEI conceptus, seu notitia de veritate reuelata; secundarium externa signa, quibus velut instrumentis Deus suum conceptum pandit. Ita cum S. Thoma ex communi Doctorum sententia docuimus cit. q. 1. dub. 3. assert. 1. 2. & 3. vbi ex instituto probauimus, hanc esse rationem formalem obiectiuam fidei.

173 **A**SSERTIO III. Causa credendi ex parte obiecti, non quidem per modum rationis formalis obiectiua; sed per modum regulæ infallibilis, qua secundum legem Dei ordinariam, notificantur ipsis iam credentibus cæteræ veritates diuinitus reuelatæ, est infallibilis auctoritas, seu propositio Ecclesiæ. Est itidem S. Thomæ hic quæst. 5. articulo 3. & 1. part. quæstio. 1. art. 8. ad 2. & communis Doctorum sententia, vt dictum cit. quæst. 1. dub. 3. assert. 7. & quæst. 2. dub. 3. & q. 3. dub. 1. vbi probauimus, secundum legem Dei ordinariam, præter priuatam propositionem obiecti credendi, requiri etiam publicam propositionem Ecclesiæ, per modum regulæ infallibilis, qua veritates credendæ notificantur fidelibus; licet interim absolute fides primum concipi possit, sine eiusmodi propositione Ecclesiæ præuia; & vero eadem fide diuina credatur reuelationi etiam priuatæ, vt dictum cit. quæst. 1. art. 3. assert. 8.

174 **Q**uare interroganti, cur credas, seu vnde scias, hæc omnia & singula, quæ credis, esse diuinitus reuelata; rectè respondebis, te id quidem

euidenter non scire; quin etiam credere formaliter, nõ ob aliam rationem credendi obiectiuam: attamen certe credere ob eam ipsam reuelationem diuinam, qua obiecta eiusmodi credenda reuelata sunt, mediante infallibili Ecclesiæ propositione tibi patefactam; quæ quidem propositio non sit ratio vltima credendi, sed medium per quod obiecta credenda, simul cum ratione credendi, tibi debito modo applicentur; adeoque conditio, sine qua, iuxta legem Dei ordinariam, credenda omnia & singula à non credendis discernere non potuisses, iuxta dicta quæstione 3. dub. 1.

175 Et quamuis etiam scriptura sit infallibilis regula fidei, Ecclesia tamen & notior, & vniuersalior est; cum etiam ipsam scripturam, sensumque ipsius, vbi opus est, ac præterea nonnulla extra scripturam reuelata patefaciat, vt dictum quæst. præcedent. tamen vicissim ipsa etiam infallibilis auctoritas Ecclesiæ ex scriptura comprobetur, vt ostendimus quæst. 3. Quo fit, vt sub Ecclesia, velut notiori & communiori regula, etiam contineantur tum scripturæ, tum ceteræ credendi regulæ dub. 1. & 3, explicatæ; licet alias ad singulas etiam suo modo, & in certo genere, ratio credendi referri possit, vel ad regulas credendi, & conditiones applicantes diuinam reuelationem in certa materia.

176 **ASSERTIO IV.** Causa seu ratio obiectiua, in quam resoluitur iudicium euidens de credibilitate fidei, sunt motiua, quæ ad fidem concipiendam necessaria sunt: cum tamen interim fides ipsa, seu fidei certitudo, in ea, veluti in causam seu rationem assentiendi, minime resoluitur; sed solum velut in conditionem applicantem obiectum fidei. Ita recte Gregorius de Valentia hic quæst. 1. pun. 1. §. 10. & satis constat ex dictis quæstio. 2. dub. 1. & 2. Ratio est; si enim quæram, cur fides de obiecto tam obscuro & arduo tibi credibilis visa sit; seu quod idem est, cur in animum induxeris, fidem tam arduam acceptare? recte respondebis; quia ita mihi proposita est, vt grauissimis motiuis & argumentis facta sit euidenter credibilis. Idemque sine dubio intendunt illi, qui ipsam fidem resolui docuerunt in humanam auctoritatem, de quo infra.

177 Atque in eundem fere sensum Albertinus tom. 1. prin. 3. Coroll. 4. à numero 10. docet, resolutionem fidei vltimate fieri ad plures causas secundum diuersum genus causæ. 1. ad veritatem primam tanquam ad rationem formalem. Qua in assentiendo. 2. ad Deitatem, tanquam rationem formalem Qua in essendo: est enim hæc quasi causa seu ratio in essendo ipsius veritatis primæ: quamquam vbi ratio assensus quæritur, nihil opus est causam in essendo ipsius rationis assentiendi inuestigare. 3. etiam vltimate, inquit, ad ipsam dictionem Dei obscuram, tanquam ad rationem formalem sub qua in assentiendo, seu tanquam ad modum informatiuum ipsius rationis formalis Qua; de quo modo loquendi dictum quæstione 1. dub. 3. 4. ad fidem acquisitam (de motiuis fidei) tanquam ad conditionem applicantem obiectum fidei,

vt credendum fide diuina; mediante scilicet illo iudicio credibilitatis, quod in ea motiua tanquam rationem obiectiuam resolui diximus. 5. ad Ecclesiam, tanquam ad rationem formalem Qua in proponendo, vt instrumentum veritatis, seu vt regulam infallibilem, qua fideles ipsi post fidem acceptatam, ea, quæ præterea diuinitus reuelata sunt, addiscunt & discernunt, vt dictum. 6. ad ipsum habitum seu lumen fidei; tanquam ad causam efficientem in eleuando intellectum ad ordinem supernaturalem. Quæ omnia quod ad rem ipsam attinet, satis ex dictis constant.

Atque ex his facile nunc iudicium ferri potest de varijs sententijs circa resolutionem fidei; quas operæ pretium est breuiter discutere. Prima est eorum, qui cum alijs nonnullis existimantes, fidei resolutionem esse tanquam resolutionem alicuius conclusionis in sua principia, non vt resolutionem simplicis actus vel assensus in suas causas seu rationes, dixerunt, fidem vltimate resolui in aliqua principia euidencia lumine naturali; qualia sunt, Deum esse primam veritatem; & primam veritatem seu reuelationem primæ veritatis esse infallibilem. Ita Marsilius in 3. quæst. 14. & Valquez 1. part. tom. 1. disputat. 4. & 5.

Sed hæc sententia, præterquam quod fidem, male facit habitum discursiuum, insuper ex eo etiam refellitur, quod euidencia eiusmodi principiorum necessaria non est credenti, vt expresse docet S. Thomas hic q. 1. a. 5. ad 3. & satis patet exemplo fidelium simplicium. Accedit quod cum fides sit obscura, non potest habere pro ratione assentiendi principia euidencia, ex S. Thoma ibidem; vbi docet, principia fidei non posse esse visa à credente.

Nec fundamentum eius sententiæ alicuius momenti est: quamuis enim cuiilibet credenti propositiones illæ certæ esse debeant, non tamen lumine naturali, sed fatis est, vt sint certæ per ipsam saltem fidem: non quasi prius aliquis distinctus assensus circa eiusmodi veritates per fidem elici debeat, ex quo postea alius fidei assensus, quasi per discursum, colligatur; sed quia saltem implicite simul cum quauis alia veritate reuelata creduntur, & quisque credentium paratus est, saltem vbi opus est, & euidencia earundem deest, etiam explicitum de ijs fidei assensum elicere.

Secunda sententia est, fidem vltimate resolui in aliquid humana fide creditum. Credo enim, inquit, Deum esse trinum & vnum, quia ipse reuelauit. Credo reuelasse, quia mihi sufficienter proponitur: hoc autem credo ex motiuis humanis, adeoque fide humana. Ita nonnulli recentiores; & fauent Gabriel & Scotus in 3. distinct. 23.

Sed hæc sententia intellecta de resolutione ipsius assensus fidei secundum se, adeoque de ratione formali obiectiua eiusdem assensus, plane falsæ & improbabilis est. Sic enim fides non esset diuina, & prorsus infallibilis, sed more humana; vti v. g. fides illa, qua credimus Constantinopolim

aut Romam esse: siquidem essentia habitus & actus desumitur ab vltima ratione formali obiectiua; quæ si humana est, necesse est etiam fidem humanam & naturalem esse, vt fufius profequuntur Canus l. 2. locorum c. 8. & Gregorius de Valentia q. 1. pun. 1. §. 9.

Verum explicari tamen fortasse possunt citati authores, de resolutione fidei, spectatæ non secundum se, sed quoad suam credibilitatē, seu quoad conditionem applicantē rationem assentiendi. Est enim hoc speciale in fide diuina, quod ipsa secundum se altiori quadam ratione nititur, quam iudicium præuifū de credibilitate; quodque adeo motiua credibilitatis tantum sint conditio applicans rationem credendi, non ipsa ratio assentiendi per fidem: licet secus accidat in fide humana.

181 Tertia sententia est, fidem vltimate resolui in auctoritatem Ecclesiæ. Hanc indicant Durandus in 3. dist. 24. q. 1. & dist. 25. q. 3. Sotus, Gabriel, Almain in 3. dist. 23. eamque ex instituto propugnat Michael Medina lib. 5. de fide c. 11. cui fauet illud Augustini contra Epistolam fundamenti c. 5. *Euangelio non crederem, nisi me Ecclesiæ auctoritas moueret.*

Sed hæc sententia non potest à comuni, quam explicauimus, differre, nisi in modo loquendi. Si enim de auctoritate Ecclesiæ non diuinā, sed vt in humanis sumā, loquamur, sic fides, in eam resoluitur, vt in euident motiuum, & rationē credibilitatis. Si autem loquamur de infallibili auctoritate Ecclesiæ, vt proponētis diuinam reuelationem, sic in eam resoluitur fides, vt in regulam (quoad nos) certo cognoscendi diuinam reuelationem, adeoque discernendi reuelata à non reuelatis.

182 Et quia vnumquodque in id vltimo resoluitur, per quod primo accipit essendi initium, ideo recte aliquo sensu dici potest, fidem vltimo resolui in auctoritatem Ecclesiæ, velut motiuum credendi; si nempe fides non præcisè secundum se, sed quoad sui acceptationem & credibilitatem, spectetur. Ad quod indicandum, alij distinguētes inter resolutionem fidei secundum se, & quoad nos, dicunt, priori modo fieri in Deum; posteriori in Ecclesiam. Ita velut ex communi docent Sotus libro 2. de nat. & grat. cap. 18. Hostius in confess. fidei cap. 16. Vega in Tridentinum libro 9. cap. 5. Canus lib. 2. locorum c. 8. licet Arragonius hic quæstio. 1. art. 1. simpliciter neget, fidem vltimo resolui in auctoritatem Ecclesiæ.

183 Quarta sententia est, fidem vltimate resolui in ipsum lumen fidei. Ita Bannes hic quæstione. 1. articulo 1. dub. 4. & Arragonius citat. artic. 1. Sed hī rationem credendi ex parte quidem subiecti recte assignarunt; verum aliam rationem credendi ex parte obiecti, quæ magis principaliter inquiritur, male prætermiserunt, aut potius vtramque inter se confuderunt, vt dictum q. 1. dub. 3. assert. 7.

184 Cæterum contra doctrinam hætenus explicatam obijcitur primo. Propositio Ecclesiæ est vera causa & ratio cognoscendi, seu credendi,

Deum hoc vel illud reuelasse: ideo enim credo Deum reuelasse, quia Ecclesiæ proponit: Ergo talis cognitio seu assensus fidei non resoluitur in propositionem Ecclesiæ solummodo vt in conditionem sine qua non, sed potius vt in veram & vltimam rationem ipsius fidei secundum se.

Respondetur negando consequentiam. Solum enim probatur, esse causam fidei in nobis prognerandæ, facientem scilicet, vt in nobis illa fidei cognitio gignatur, idque per modum applicantis intellectui obiectum eius formale, diuinam scilicet reuelationem; non autem probatur, esse causam & rationem vltimatam ipsius fidei secundum se consideratæ, videlicet præcisè quoad essentiam & rationem suam formalem, prout abstractit non solum à motiuis, quæ eius obiectum materiale faciunt credibile, sed etiam à medijs, quæ eius obiectum formale nobis applicant.

185 Quæ responsio confirmatur tum ex eo, quod ipsa propositio Ecclesiæ, non proponit obiectum credendum propter se vltimate, sed vt credendum ob diuinam reuelationem. Tum quia vniuersim obiecti propositio formaliter non est ratio ipsius assensus secundum se. Tametsi enim in Mathematica discipulus acquirat scientiam conclusionis ob propositionem & doctrinam Magistrī, non tamen ideo hæc propositio, sed ipsum medium demonstrationis, est ratio formalis sub qua assensus illius scientifici. Accedit quod in rebus etiam naturalibus, aliud est, esse causam ipsius rei generandæ; aliud causam ipsius rei quoad essentiam præcisè spectatæ.

186 Secundo obijciunt Sectarij, in nostra fidei resolutione committi circulum. Diuinam enim, inquit, scripturam creditis ob infallibilem auctoritatem Ecclesiæ; & hanc rursus ob scripturam, ex qua scilicet infallibilem Ecclesiæ auctoritatem soletis probare. Ecce aiunt circulum in vestra credendi ratione.

187 Ad hoc argumentum fufe respondi in disput. de fide dudum proposita Anno 1606. à thesi 78. Nam primum animaduertere debebant aduersarij, tali regressu non replicari ipsammet rationem formalem obiecti fidei, sed motiua tantum & regulas credendi, vt ex dictis constat. Deinde nec illud aduertunt, nobis absolute loquendo tali regressu ad credendum opus non esse. Quasi videlicet nec vllum quantumuis semper ab vniuersa Ecclesia receptum scripturæ librum, nisi propter creditam iam antea diuinam fide infallibilem Ecclesiæ auctoritatem; nec hanc nisi propter scripturam credere possimus. Cum ex dictis manifestum sit, posse ex comunibus motiuis fidei, quibus ipsa etiam Ecclesiæ auctoritas, sed nondum vt infallibilis fide infallibili credita continetur, vtrumuis, & vtrumque absque vlla eorum necessaria inter se dependentia credi, vt recte etiam indicat Gregorius de Valentia hic q. 1. pun. 1. §. 9. Potest enim ex duabus hæc regulis credendis, vtrauis per se separatim, & independenter ab alia, ita sufficienter proponi ex comunibus fidei motiuis, in quibus etiam Ecclesiæ auctoritas velut in humanis sumā continetur, vt ei tanquam euidenter credibili sine dubitatione fides adhibenda sit,

188 Ad hæc nesciunt isti apud Aristotelem 1. Post. c. 3. & Philosophos, circulum in ratiocinando nec vocari, nec culpari, nisi quando ab eodem prorsus ad idem, nulla interim vtriusque variatione quoad notitiæ rationem interueniente, fit regressus. Quod tum demum accidit, quando consequens ex antecedente illatum, nullâ alia, præterquam antecedentis notitiâ sultum, & probatum, mox iterum ad sui antecedentis probationem assumitur. Sic enim plane idem eiusdem respectu, foret prius & posterius, aut certe notius & ignotius; sic idem ex seipso probaretur, vt optime Aristoteles contra veterum quorundam errorem argumentatur.

Secus est, quando consequens alio quodam diuerso medio innotescit, atque sic demum ad sui antecedentis probationem assumitur; tunc enim nec Aristoteles, nec vllus Philosophorum negat, fas esse regressu in argumentando vti. Neque vero sic absurdus superius adductis, aut alijs quibuscunq; vllus aperitur locus, neque ipsi etiam Aristoteli inuictum esse noscitur, tali regressu in ratiocinando vti; quandoquidem ex diuisibilitate motus probat diuisibilitatem temporis, & contra; & rursus æternitatem motoris ex æternitate motus, & contra, vt videre est apud eundem 6. physic. tex. 37 & 38. & 8. Physic. tex 53.

189 Hoc vero in proposito accidere, ita manifestum fit. Quando enim ex infallibili Ecclesiæ propositione, persuadetur alicui fides, siue totius scripturæ diuinæ, siue certæ tantum alicuius partis, de qua dubitat, iam certe illa Ecclesiæ propositio, quæ talis, infallibilis non creditur (etiam loquendo de motiuis credendi) ex ipsius scripturæ, quæ suadenda est, infallibili autoritate, sed vel ex comunibus fidei motiuis, in priore casu; vel ex alterius cuiusdam libri Canonici iam antea explorata autoritate, in posteriore.

190 E conuerso quando ex aliquo scripturæ loco v. g. Matthæi 16. 1. Timoth. 3. suadetur infallibilis Ecclesiæ in proponendo autoritas; iam pro argumento fidem suadente nõ adhibetur scriptura, prout præcise ex Ecclesiæ infallibili autoritate, & propositione discitur, sed vt vel ex alijs scripturæ locis, vel ex comunibus motiuis fidei, quibus ipsa, vt diximus, Ecclesiæ autoritas quidem, sed non vt infallibilis, & infallibili fide credita continetur, rectissime creditur.

191 Et sane quoties alicuius veritatis assensus externo medio nititur, nil penitus obstat, quo minus ille ex vno medio conceptus, vicissim ad eiusdem medijs assensum concipiendum assumatur; modo seorsim vtraque eiusmodi veritas aliunde, sufficienter credibilis reddatur, atque sic demum in probando mutuas sibi inuicè operas præstent. Exemplum esset, vt de humana politia taceam, si Deus duobus Prophetis reuelaret quæpiam, & in his ipsis etiam vtrique, vtrumque verum esse Prophetam, addita vi sufficiente, qua singuli sua eiusmodi vaticinia sufficienter credibilia redderent. &c. Tum enim vicissim vnus alteri testimonium merito perhiberet.

Imo hoc reipsa iam quodammodo accidit in Christo Domino, & Ioanne Baptista, quorum vterque, cum suis didis iam antea sufficientem fidem, tum ex vita, tum ex miraculis astruxisset, rectissime alter alteri veritatis testimonium perhibuit, ita vt Christo fides haberetur ob testimonium Ioannis, tanquam ob motiuum fidei, iuxta illud Ioannis 1. *Hic venit in testimonium, vt testimonium perhiberet de lumine, vt omnes crederent per illum*; qua de causa etiam Christus testimonium Ioannis pro se allegauit Ioannis 7. & vicissim Ioanni, ob autoritatem Christi, quæ à parte rei erat ipsissima credendi ratio, iuxta illud Luca 7. *Et omnis populus audiens (testimonium Christi de Ioanne) & publicani iustificauerunt Deum, baptizati baptismo Ioannis*. Nunquid vero hæc per inanem circulum quispiam facta calumniabitur?

191 Quin vero potius hi ipsi aduersarij, qui circulum nobis obijciunt, illi ipsi sunt, qui in circuitu ambulant, & in sua credendi ratione, circulum ineluctabilem habent. Nam interrogati, vnde credant, scripturam esse diuinam, & vere Dei verbum, respondent ex interna testificatione Spiritus Sancti: si pergat, vnde confitetur, internam illam testificationem esse à Spiritu Sancto, respondent, ex scriptura Ioannis 10. *Oues meæ vocem meam audiunt*. Si rursus quæras, vnde norint hanc esse scripturam sacram, rursus ad internam testificationem recurrunt, vt videre est apud Dauidem Paræum disputat. de verbo DEL thesi 23. 24. 57. 58. 61. & 105. Atque sic deinceps perpetuo circulo reuoluuntur quamdiu Ecclesiæ autoritatem dignoscendis diuinis scripturis non adhibent.

191 Atque hic ex doctrina Aristotelis, omniumque Philosophorum ideo plane verus, inuitabilis, & absurdissimus plane circulus est, seu ex hoc contra alios disceptent; siue eo priuatum solummodo ipsi in credendo & assentiendo vti velint (pariter enim ad vtrumque circulus iste iuxta Philosophos est inutilis) quod aliunde nulla ipsi adducere possunt motiua, quibus vtrumque eorum, quod circulariter credunt, per se sufficienter credibile reddant. Motiua enim communia fidei nostræ recipere non possunt, nisi reliquam etiam pariter fidem nostram recipiant; propria non habent, & si quæ habere sibi videntur, præ nostris valent nihil; adeo vt vlla prudenti ratione ijs moueri ad credendum quicquam (multo minime aliquid fidei nostræ aduersum) nullatenus possint; quando longe amplioribus fidei nostræ motiuis ad credendum non mouentur.

Atque hæc de resolutione fidei satis.

